ఆణిముత్యాలు

నేను చూసిన నక్షత్రం

డా. కె. వివేకానందమూర్తి

ఆయన వృత్తిరీత్యా డాక్టరు. మంచి కథకులు. కొంతకాలం జ్యోతిచిత్ర సంపాదకులుగా వున్నారు. సుధ మాసపత్రికను తంబుతో కలిసి నడిపారు. మిమిక్రీ కళాకారుడు. మంచి నటుడు. మీదుమిక్కిలి స్నేహశీలి. 1977లో “నీలవేణి” పేరిట ఒక కథా సంపుటి వెలువడింది. ప్రస్తుతం యీ డాక్టరు లండన్‌లో వైద్యవృత్తిలో వున్నారు. ఇటీవలే డా. వివేకానందమూర్తి కథల సంపుటి వెలువడి, తెలుగు పాఠకులను అలరిస్తోంది. ఈయన త్వరలో షష్ట్యబ్ది పూర్తి జరుపుకోడానికి సిద్ధపడుతున్నారు.

నాకీ మధ్య హఠాత్తుగా కథలు రాసే యావ తగ్గిపోయి రాయడం మానేసేను. కథ రాయడం మానేయడానికి కథ వుంది.

నేనెప్పుడూ కంచికి వెళ్ళిన కథే మంచి కథ అనుకుంటాను. కథలు ముమ్మరంగా రాసే రోజుల్లో నేనోసారి కంచికి వెళ్ళేను. నా కథ లెక్కడేనా కనిపిస్తాయోనని కాంచీపురమంతా కళ్లు కంచు కాగడాల్లా చేసుకుని కాంచేను. కనిపించలేదు. నేను కంచికి చేరినా నా కథలు కంచికి చేరలేదు. అంచేత నేను మంచివి రాయలేదనుకున్నాను. నాకు చాలా బాధేసింది. భయమేసింది. దాంతో కథ వ్రాయడం మానేసేను– అలా వ్రాయకపోవడం వల్ల వూసుపోవడం మానేసింది. తోచడం కోసం తోచినప్పుడల్లా సినిమాలు చూడ్డం ప్రారంభించేను. అలా చూడగా చూడగా చూడ్డం ముదిరిపోయి, నన్ను కూడా అలా తెరమీద అందరూ చూస్తే బావుణ్ననిపించింది. తక్షణం రచయితగా రాయడం మానేసి తెర మీద నటుడినై రాణించాలనుకున్నాను. ఉత్తర క్షణం లుంగీ కట్టుకుని మద్రాసు పోయే రైలెక్కేసేను.

మద్రాసు నగరం మహత్తరంగా అనిపించింది. కొత్త జీవితం గురించి కొత్త కలలు కంటూ పాండీ బజార్లో బృందావన్ లాడ్జిలో దిగేను. రైలు ప్రయాణం బడలికలో ఆ పగలంతా నిద్రలో టెక్నికలలు కూడా కన్నాను.

సాయంత్రమైంది. రూముకి తాళంవేసి బజార్లో కొచ్చేను. అటూ యిటూ చెట్లతో అశోకుడు పాలించిన రాజ్యంలా పాండీ బజారు కళకళ్ళాడుతోంది. చెట్ల కింద చిన్న తరహా నటులు తెలుగు మాట్లాడుకుంటున్నారు. కాఫీ తాగుదామని వీ.కె. రెస్టారెంటులోకి వెళ్ళేను. టేబులు దగ్గర ఒక్కణ్ణీ కూర్చుని కాఫీ తాగుతూంటే కప్పు కాళీ అయ్యే సమయానికి ఎదుటి సీట్లో కూర్చుంటూ ఎవరో ఒకతను నన్ను పలకరించేడు.

“వేషాలకొచ్చేరా?” స్వచ్ఛమైన తెలుగులో స్పాట్ డయగ్నొసిస్ చేసేసేడు.

“కాఫీ”

“మీరెవరు?” అన్నా.

“నన్ను వేలుమణి అంటారు. ఈ ఫీల్డుకి పాత వాడ్ని. యిక్కడికి రాక మునుపు వెంకట నరసయ్యని! కొత్తలో ఈ వూరు నీళ్ళు పడక పేరు మార్చుకున్నాను. యిప్పుడు ఈ బజార్లో ఏ చెట్టు నడిగినా కొమ్మలూపుకుంటూ నా కథ చెప్తుంది” కాఫీ వచ్చింది. “మరో పట్టు పట్టండి” మళ్ళా మరికాస్త కాఫీ తాగేను.

“పదండి. అలా నడుస్తూ మాట్లాడదాం” బిల్లు నా చేతిలో పెట్టేడు.

పాతుకుపోయిన నటుడిలా అనిపించేడు నాకు, కానీ అతని బొమ్మ నేను ఏ చిత్రంలోను చూసిన గుర్తు లేదు.

“బీచ్‌కి వెళ్దామా?” సిగరెట్టు వెలిగించేడు నాకో టిస్తూ. నేను ముట్టిస్తూంటే పిలిచేడు– “టాక్సీ!”

టాక్సీ దిగేం, మీటరు చూసి వేలుమణి లెక్క చెప్పేడు. పే చేసేను. రోడ్డు దిగి యిసుకలో నడుస్తూంటే వేలుమణి మాట్లాడటం ప్రారంభించేడు.

“నేను పాతిక సంవత్సరాల క్రితమే నా నట

జీవితం ప్రారంభించేను. ఎన్నో రకాల పాత్రలు ధరించేను. మీకు నచ్చిన పాత్రేమిటి? అని చాలా మంది ప్రెస్సు మనుషులు చాలాసార్లు అడిగేరు. తల్లిని పిలిచి నువ్వు కన్న పిల్లలందర్లోకీ ఎవర్ని ఎక్కువ అభిమానిస్తావని అడిగితే అందుకు ఆ తల్లేం బదుల చెప్పగలదు చెప్పండి. అదుగో ఆ తల్లి లాగే నేను తల్లడిల్లిపోయి సమాధానం చెప్పలేకపోయేవాడ్ని. బటానీలు కొనుక్కుందాం" కొనుక్కున్నాం.

"క్షమించాలి, మీరు ధరించిన పాత్రలేవీ చూసిన జ్ఞాపకం నాకు లేదు". వేలుమణి బటానీలు పటపట లాడిస్తూ చెప్పేడు- "అదుగో- అదే నటన అంటే. ప్రేక్షకుడి దృష్టిలో పాత్ర పాతుకుపోయినప్పుడు నటుడు జ్ఞాపకానికి రాడు, నేను పాత్రల్లో జీవించాను. అందుకే నా పాత్రలు జనానికెంత దగ్గరో నేనంత దూరమయిపోయాను'' వేం జనానికి బాగా దూరంగా నడుస్తున్నాం.

"మీ పాత్రలేమిటో చెప్పారు కాదు?" అడిగేను.

"వస్తున్నా వస్తున్నా- ఆ మధ్య 'పిడిలేని కత్తి' అనే జానపద చిత్రంలో అంతఃపుర ద్వార పాలకుడిగా నటించి అప్రతిహత నటనా చాతుర్యాన్ని ప్రకటించాను. అందులో మహారాణిగా నటించిన ప్రఖ్యాత నటీమణిని నేనే బయటికి వెళ్ళకుండా శూలం అడ్డు పెట్టాను. చూశారూ! 'మెడతిప్పని వీరుడు' చిత్రంలో యుద్ధానికి పరుగుతీస్తున్న భటులలో ముందర నిలబడి "పదండి!" అని కేకేసిన వాణ్ని నేనే. అంతేకాదు "హిడింబి" అనే పౌరాణిక చిత్రంలో డ్యూయెల్ రోల్ ఏక్ట్ చేశాను. అంటే ఒక రాక్షసుడిగాను, ఒక ముని పుంగవుడిగాను నటించాను, ఈ రెండూ విభిన్నమైన పాత్రలు. కానీ వాటిని స్టడీ చేసి వాటికి న్యాయం చేకూర్చాను. పాత్రకి న్యాయం చేకూర్చడమంటే ఏమీ లేదు- పాత్రని అర్థం చేసుకు నటించడం. అంటే రాక్షసుడి వేషంలో ఒక మునీశ్వరుణ్ణి బాధించాలనుకోండీ. ముందు అతని గడ్డం పట్టుకోవాలా! కొప్పు పట్టుకోవాలా? అనేది ఆలోచించాలి, అలాగే శూలాన్ని రాజుగారికి గుచ్చుకోకుండా ఏ ఏంగిల్‌లో ఎలా పట్టుకోవాలి? మొదలైనవన్నీ స్టడీ చెయ్యాలి. నేనలా స్టడీ చేసి నటించిన వేషాలన్నీ యాకరువు పెట్టాలంటే హోటలు కట్టేస్తారు. ఎన్నో చిత్రాల్లో పేపర్ బోయ్‌గాను, పోస్ట్‌మాన్‌గాను, మరియు పోలీసుగాను నటించాను. యింకా అనేక సాంఘిక చిత్రాల్లో క్లబ్ డాన్సులు, స్ట్రీట్ డాన్సులు అందరికంటే ముందు నిలబడి చేసేవాణ్ని. అప్పుడు నాకిచ్చేది ఒక్క ఫ్రేమే అయినా, అందులోనే నా హావభావ ప్రకటనంతా గుప్పించేసే వాణ్ని." వేలుమణి నన్ను మాట్లాడనీయలేదు.

"అసలు నేనీ స్టేజికి రాకపూర్వం డబ్బింగ్ చిత్రాలకి గొంతు ఎరువిచ్చేవాణ్ణి. ఓసారి నేను గొంతు ఎరువిచ్చిన డబ్బింగు చిత్రాన్ని విడుదలయ్యాక జనం మధ్య కూర్చుని చూశాను. అందులో ఓ సన్నివేశంలో హీరో చెంబు తీసుకొచ్చి యిచ్చేసింతర్వాత కూడా హీరోయిన్ 'సఖా! ఆ చెంబు యిలా తీసుకురావూ' అని అడిగింది. మాటలు కలవలేదు. డబ్బింగ్ చిత్రమంటే గౌరవం పోయింది. దాంతో మరి డబ్బింగు చిత్రాల జోలికి పోకూడదనుకున్నాను.

పకోడీలు కొనుక్కున్నాం. అవి తింటూ వేలుమణి మళ్ళీ మొదలెట్టాడు. "నేను ఫీల్డులోకి అసలు ఎలా ప్రవేశించానో అడిగారు కాదు! మొదట్లో నేనసలు రంగంలోకి నిర్మాతగా అడుగుపెట్టాను. వున్నతాదర్శాలతో వుత్తమమైన సాంఘిక చిత్రం తియ్యాలని. స్క్రిప్టు మీద నేనే కూర్చుని, కూర్చుకుని, వున్న డబ్బంతా పోగేసి, పోసేసి తీశాను. నేను హీరోగా నటించిన ఏకైక చిత్రం అదొక్కటే. చిత్రం పేరు "అవతలి వీధి". డైరెక్టర్ని కూడా నేనే. కథేమిటో తెలుసా! హీరోయిన్ అవతల వీధిలో వున్న హీరోని కలుసుకుందామని బయలుదేరుతుంది. ఆ వీధిని చేరేలోపులో ఆమె సంఘంలోని మంచీ చెడులను సూచించే ఎన్నో సంఘటనల్నీ పేదవాళ్ళ కష్టాల్నీ, కుక్కపిల్లల్నీ, కుళ్ళు కాలువల్నీ ఓ తెలుగు సినిమానీ అన్నిటినీ చూస్తుంది. చివరికి ఆమె హీరో యింటి గుమ్మం ఎక్కడంతో కథ సమాప్తమవుతుంది. ట్రాజెడీ లెండి. అంటే- హీరో యింట్లో వుండడు. తలుపు తాళం వేసుకుని ఎక్కడికో పోతాడు. "ఏ" క్లాస్ సెంటర్స్‌లో యింటర్‌వెల్ దాకా ఆడింది. ఆ దెబ్బతో నటుడిగా మారిపోయాను. నేను నటుడిగా తారాపథం అందుకోవాలని రాసి పెట్టి నట్టుంది. అదుగో- ఆదర్శ చిత్రం అలా కలిసొచ్చింది.

పకోడీలు అయిపోయేయి, బాగా చీకటి పడింది, "రండి పోదాం" వెనక్కి తిరిగేం "అన్నట్టు యింతసేపూ మీ గురించి ఏమీ అడగలేదు. ఏమైనా రికమండేషన్ లెటర్స్ తెచ్చారా?"

"లేదు"

"లేకపోయినా ఫరవాలేదు, నేనున్నానుగా, సాటి నటుల్ని ఆదరించడం మేటి నటుడిగా నా మొదటి విధి. మీకు ఫీచర్స్ వున్నాయి. అంచేత ఫ్యూచర్

వుంటుందనుకున్నాను. కొన్నాళ్ళపాటు నాతో స్టూడియోల్లో తిరుగుతూ షూటింగ్స్ ఫాలో కండి నెమ్మదిగా తెలుస్తుంది. రేపు మోహినీలో నాకు షూటింగ్ వుంది. యిదివరకెన్నడూ ధరించనటువంటి ఒక విభిన్నమైన పాత్ర ధరిస్తున్నాను. పొద్దున్న మిమ్మల్ని కూడా తీసుకుపోతాను! చూద్దురుగాని."

వేలుమణికి గుడ్‌నైట్ చెప్పి రూమ్‌కి వచ్చేసరికి బాగా రాత్రయింది. నా వేషం గురించి ఆలోచించడం మానేసి వేలుమణి పరిచయం గురించి ఆలోచించేను. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకల్లా వీ.కె. రెస్టారెంటు దగ్గరుండమన్నాడు. రెప్పలు బరువెక్కే దాకా రేపు గురించి ఆలోచించేను.

తెల్లారింది.

అనుకున్న ప్రకారం వేలుమణితో మోహినీకి వెళ్లేను. వేలుమణి నన్ను ఫ్లోర్‌లోకి నడవమని మేకప్‌కి వెళ్ళేడు. అక్కడ అనుకోకుండా నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు యాదవరెడ్డి కనిపించేడు. పబ్లిసిటీ శాఖకి యిన్‌ఛార్జిట. మాటల్లో వేలుమణి నటిస్తున్న చిత్రానికి నిర్మాతల్లో తనూ ఒకడని తెలిసింది. రెడ్డీ, నేనూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వేలుమణి వేలుపెట్టి చూపించిన ఫ్లోర్‌లోకి వెళ్ళేం. ఏదో రైసు మిల్లు ఖాళీచేసి పెట్టినట్టుంది. అక్కడేదో అడివిలా సెట్టువేశారు. కాగితాల్తో తయారు చేసి పెట్టిన రాళ్ళూ, రప్పలూ కంటికి బరువుగా కనిపిస్తున్నాయి. నరికి తెచ్చిన చెట్ల కొమ్మలు ఆకులన్నీ వాడిపోయి ఫెయిలయిన చిత్రాల నిర్మాతల్లా నిలబడి వున్నాయి. అక్కడా అక్కడా ప్లాస్టిక్ పువ్వులు, తీగలు కూడా అమర్చేరు. స్పాట్‌లైట్లూ, కెమేరా వగైరాలతో జనం హడావుడిగా ఏవో సర్దుబాట్లు చేసుకుంటున్నారు. "మంచి పిడుగులు" అనే జానపద చిత్రం తాలూకు షూటింగట అది. కాస్సేపటికి రాకుమారుడి వేషంలో హీరోగారు సిగరెట్టు కాల్చుకుంటూ ప్రవేశించారు. ఆయన్ని నేనిదివరకు చాలా చిత్రాల్లో చూసేను. అంచేత చూడగానే గుర్తుపట్టగలిగేను.

స్టంటు మేష్టర్లు, హీరో, ఒక గొరిల్లా కెమేరా ముందుకి చేరేరు. స్టంట్ మేష్టర్లు కొట్టుకుంటూ కుమ్ముకుంటూ షాట్ వివరిస్తున్నారు. బాగా ఎండెక్కినట్టుంది. వుక్కబోత భరించలేకుండా తయారైంది. వున్న రెండు ఫాన్లు ఎంత తిరిగినా గాలి చాలడం లేదు. ఎంత ఫానుకంత గాలి. పీల్చడానికి సరిపోయే గాలి మాత్రమే కదుల్తోంది.

గొరిల్లా యాతన భరించలేక రెండు చేతుల్తోనూ తల వూడదీసేసుకుంది, ఆశ్చర్యపోయేను– వేలుమణి తల కనబడింది నాకు. నిన్న తను చెప్పిన పాత్ర యిదా అనుకొన్నాను. ఆయాసపడుతూ ముఖం నిండా పట్టిన చమటల్ని తుడుచుకోబోతుంటే స్టంటు మేష్టరు 'ఉ ఉ మాస్క్ తగిలించుకో!' అంటూ వేలుమణిని చేత్తో పొడిచేడు. సగం వూపిరితో సరిపెట్టుకుంటూనే వేలుమణి మాస్క్ తగిలించుకున్నాడు. మాస్క్ తగిలించుకున్న వేలుమణిని చూస్తూంటే మనిషిగా అనుకోడం కష్టంగానే వుంది. అచ్చం గొరిల్లాలాగే కనిపిస్తున్నాడు. స్టంట్ మేష్టరు "షాట్ రెడీ లైట్స్ ఆన్..." అంటూ నాలుగైదు శబ్దాలు చేసేడు. హీరో మీదికి గొరిల్లా మీదకి దీపాలు ఫోకస్ చేసేరు. గొరిల్లా నెమ్మదిగా వచ్చి తెలుగు సినిమాలో ప్రేమించుకున్నట్టు, హీరోని వెనక నించి వాటేసుకుంది. హీరో ఏమీ కంగారుపడకుండా గొరిల్లా కడుపులో మోచేత్తో గుద్దేడు. ఆ దెబ్బకి వేలుమణి వెనక్కి తూలి కిందపడ్డాడు. "కట్" అన్నారు. వేలుమణి బాధగా కడుపు చేత్తో పట్టుకుని లేవడానికి ప్రయత్నం చేస్తూంటే, స్టంట్ మేష్టారు "లే! లే!" అని గదమాయించేడు. అప్పుడు హీరో చిరునవ్వుతో "దెబ్బ గట్టిగా తగిలిందా బ్రదర్" అంటూ వేలుమణిని ఒంటి చేత్తో లేవదీసేడు. వేలుమణి సఫకేషన్ భరించలేక ఒక్కసారి మాస్క్ తీసేడు. చెమటలు పట్టిన అతని ముఖంలో బాధని నేను చూడలేకపోయాను. గంట కాలం వేడెక్కింది. అదే షాటు పదేపదే తీస్తున్నారు. వేలుమణి పడే వేదన నేను భరించలేకపోయాను. యాదవరెడ్డితో "బైటికి పోదాం" అన్నాను. "కాఫీ వచ్చింది, తాగివెళదాం" అన్నాడు. కాఫీ నేను తాగలేక పోయాను– అది నా కంటికి నకిలీ కాఫీలా కనపడింది. వేలుమణి చెమటలా కూడా కనబడింది. ఫీల్డులోకింకా ప్రవేశించకపోయినా కాఫీ తాగినట్టు బాగానే నటించేను.

ఫ్లోర్ బైటికి వచ్చేసే ముందు ఒక్కసారి వేలుమణికేసి చూసేను, ఒక చేత్తో మాస్క్ పట్టుకుని జాలిగా నా వేపు చూస్తూ మరో చెయ్యి నీరసంగా వూపేడు. నేను ఆముదం తాగిన చిరునవ్వు నవ్వినట్టు ఒక చిరునవ్వు నవ్వి కదిలేను. నిన్న సాయంత్రమంతా

అహంకారం

'నేను'
అనే భావన
వికటిస్తే...
ఆవిర్భవించేది
అహంకారం!

–దాస్యం సేనాధిపతి

నాతో తిరిగిన వేలుమణికి యీ వేలుమణి డూప్‌లా అనిపించేడు.

"ఎలా వుంది?" అన్నాడు యాదవరెడ్డి.

"చాలా హృదయవిదారకంగా వుంది" అన్నాను.

"నీది మరీ కుర్రవాడి మనస్తత్వం. గొరిల్లా హీరోని చంపేస్తుందనుకున్నావా? కాదు. హీరో చేతిలో అదే చచ్చిపోతుంది."

"అవును, చూసేను."

"గమ్మత్తేవిటంటే అది గొరిల్లా కాదు."

"అవును, వేలుమణి."

"వేలుమణి కాదు వెంకట సుబ్బయ్యా కాదు. అది సీతామహాలక్ష్మి. మాంచి సెక్స్ డాన్సర్, చనుకట్టు తీరు బాగుంటుంది. సినిమాలో గొరిల్లా చావగానే శాప విమోచనమై గంధర్వ కన్య అవుతుంది. అప్పుడు గంధర్వ కన్య వేషంలో సీతామహాలక్ష్మి డాన్సు చేస్తుంది. బ్రహ్మాండమైన ఓపెనింగ్స్ వుంటాయి తను పిక్చర్లో వుంటే."

యాదవరెడ్డి మాటలు వింటూ ఎంతోసేపు గడిపేను. 'పనిమీద వచ్చావా' అని అడిగినప్పుడు, సెలవుల్లో ఏం చెయ్యాలో తోచక సరదాగా మద్రాసులో తిరిగిపోదామని వచ్చేనని చెప్పేను. ఆ సాయంత్రం రెడ్డి నన్ను హోటల్లో రూము ఖాళీ చేయించి వాడింటికి తీసుకుపోయాడు.

ఫ్లోర్‌లో అసంగతంగా విడిపోవడం వల్ల మళ్లీ వేలుమణి, నేను కలియడం జరగలేదు. అతని గురించి జాలిపడుతూ ఆలోచించడం తప్ప నాకు అతన్ని మళ్ళా కలిసే ప్రయత్నం చెయ్యాలనిపించలేదు. వేలుమణి కూడా ప్రయత్నించినట్టు లేదు.

వేలుమణిని చూసేక నాకు వేషం మీద మోజు తగ్గింది. నాల్గు రోజులపాటు వూళ్లో తిరిగాను.

ఆ మర్నాడు రెడ్డితో పబ్లిసిటీ సెక్షన్‌లో కూర్చున్నప్పుడు వేలుమణి పిల్లిలా వచ్చేడు. వంగి నమస్కారం పెట్టేడు. రెడ్డి వేలుమణిని చూడకుండా ఏష్ ట్రే కదుపుతూ, నుసికేసి చూస్తూ "ఏవయ్యా!" అన్నాడు. నాకేసి చూసి ఇరకాటంగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ

"అబ్బే! ఏమీ లేదండి" అంటూ నసిగేడు.

"ఏమిటయ్యా? పిక్చరంతా పూర్తయ్యేక. నీకు రావలసిందంతా ముందే తీసుకున్నావుగా,"

"అది కాదండీ. ఈసారైనా టైటిల్స్‌లో కాస్త నా పేరు రాయించండి సార్."

రెడ్డి పకాలున నవ్వేడు. "ఓస్ అదా! సర్లే వెళ్ళు."

వేలుమణి చిన్నబుచ్చుకుంటూ వెనక్కి తగ్గేడు. నన్ను కూడా నవ్వు కలపన్నట్టు రెడ్డి నాకేసి చూస్తే సగం నవ్వు కష్టంగా నవ్వేను.

ఆతర్వాత రోజు రెడ్డి నన్ను ఆఫీసులో కూర్చోబెట్టి ఎక్కడికో వెళ్ళేడు. ఆ సెక్షనంతా తిరుగుతూంటే ఓ టేబిలు మీద "మంచి పిడుగులు" తాలూకు టైటిల్ షీట్స్ కనిపించేయి. యింకా డైరెక్టరు పేరూ, నిర్మాతల పేర్లూ పూర్తిగా దిద్దలేదు. వెదికి చూస్తే వేలుమణి పేరెక్కడా నాక్కనబడలేదు. నాకు మళ్ళీ జాలేసింది. యింకా రెడ్డి రాలేదు. అక్కడ యీజీ ఛైరొకటి కనిపిస్తే అందులో అనీజీగా వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

కళ్ళు తెరిచేసరికి వెళ్ళిపోతున్న వేలుమణి వెనక భాగం కనబడింది నాకు, యింకా రెడ్డి రాలేదు. ఎందుకో అనుమానం వచ్చి మళ్ళా టైటిల్ షీట్స్ దగ్గరకి వెళ్ళేను. పైకి తీసిన షీటు మీద వుపపాత్రధారుల పేర్ల క్రింద "గొరిల్లా–వేలుమణి" అని కొంకి గీతల్తో రాసుంది. దాంతో ఆ షీటంతా అసహ్యంగా తయారయింది. ఆ సినిమా మొత్తానికి టైటిల్స్ ఒక్కటే బాగుంటాయనుకున్న నాకు, ఆ కాస్త ఆశ కూడా పోయింది. అయినా ఎందుకో వేలుమణి మీద జాలిపడుతున్న నా మనసుకి వుపశమనం కలిగినట్టయింది.

మద్రాసు వదిలి వచ్చే ముందు "మంచి పిడుగులు" ప్రివ్యూ చేసేను. విచిత్రం, టైటిల్స్‌లో వేలుమణి పేరు కనపడలేదు. కుత్తుకలోనే కట్ చేసినట్టున్నారు. వేలుమణి ప్రయత్నం కాస్తా వెర్రి ప్రయత్నమైపోయింది. తెరచాటు బ్రతుకైపోయింది.

అన్ని చిత్రాల్లోనూ చిన్న పాత్రల్లోనే కనిపించే వేలుమణితో చిత్రం ఏమిటంటే యిందులో కనీసం మనిషిగానైనా కనిపించలేదు. అచ్చుమచ్చు అడివిలో తిరిగే గొరిల్లా లాగే వున్నాడు. జంతువై మరణించాడు. నాకు మాత్రం వేలుమణి మరణించినట్టు వుంది. చివరికి ప్రేక్షకులు వేలుమణిని వేషం వేసిన మనిషి అని కూడా అనుకోరు. ఏ సర్కసు మృగమో అనుకుంటారు, కానీ వేలుమణి కూడా చిత్ర విజయానికి తోడ్పడతాడు. పాపం! తాజ్‌మహల్ కట్టిన కూలీలాగే తారాపథంలో వేలుమణి కనపడని నక్షత్రంగా వుండిపోతున్నాడు.

ఏమిటో నటుణ్ని కావాలని మద్రాసు వెళ్ళి, వేలుమణి ధర్మమా అని మళ్లీ– కథ వ్రాయడం మానేయడం మానేసి, రచయిత నయిపోయేను. నేను మరి కంచికి వెళ్ళను.

('నీలవేణి' కథాసంపుటి నుండి)

■